

Vesi seiso i matalassa ojassa, jonka ylitse jaksoimme hypätä melkein joka kohdasta. Oli kuuma heinäkuun päivä 80-luvun alussa, ja minulla oli ajatus siitä, mitä leikkisimme. Lapsena minulla oli paljon hyviä ajatuksia. Edellinen oli pyörinyt heittotähtien ympärillä, joita olimme salaa leikelleet pellistä naapurin verstaassa, ja viskoneet sen jälkeen vanhan savusaunan takaseinän hirsiin. Seinän pommittamiseen kuitenkin kyllästyi suhteellisen nopeasti, varsinkin kun epämuotoiset tähtemme leijailivat ja lepattivat miten sattui vat, eivätkä kovin usein uponneet kiinni seinään. Niinpä ruuvasimme ohuen vanerilevyn toiselle puolelle kahvan ja puhuimme serkkuni Saulin, joka nuorimpana oli myös porukan pienin, leikin päärooliin. Surkeat heittotähtemme upposivat kovaan vaneriin vielä huomattavasti heikommin kuin puolilahoon hirteen, joten Sauli pysyi kilpensä takana turvassa aina niin pitkään, kunnes luuli ammusvarastomme ehtyneen ja kurkisti suojansa takaa. Urho heitti viimeisen tähden suoraan pääosan esittäjän otsaan, onneksi silläkin kertaa lappeelleen. Otsaläski läiskähti, veri ei lentänyt, eivätkä edes silmälasit särkyneet. Totesimme kuitenkin porukalla, että eiköhän tämä ollut tässä.

Tällä kertaa olin saanut päähäni vesisodan. Sotaan oli valmistauduttu huolella, niin kuin nyt sotiin tietysti kannattaakin valmistautua. Teimme Maunon kanssa valmisteluja ri ihen puolella ojaa. Urho, Sauli ja Martti savusaunan puolella. Taisteluareena sijaitsi ehkä sadan metrin päästä kotitalostani, vanhassa lehmihaassa. Se oli sikäli kiitollinen leikkipaikka, että pari vuotta sitten teuraaksi kiikutetut lehmät olivat parturoineet maaston mukavan paljaaksi. Oli avaruutta toteuttaa itseään. Valmisteluista työläin ja salamyhkäisin oli kuoppien kaivaminen. Kuopista kaivettiin sellaisia, että niihin hyvin mahtui jalka uppoamaan noin puoleen sääreen saakka. Kuopat vuorattiin muovilla, ja kannettiin ämpärillä täyteen ojan vettä. Päälle viriteltiin heiniä, lehtiä ja ohuita oksia. Kenenkään päähän, kaikkein vähiten minun, ei juolahtanut että mokomaan monttuun juostessaan saattaisi vaikka loukata itsensä. Kumpikin konfliktin osapuoli miinoitti omaa puoltansa ojasta salamyhkäisyyden vallitessa. Tehtiin kuoppia ja hämykuoppia. Käsiaseita oli monenlaisia. Fairy-pulloja, Mäntysuopapulloja, ties mitä pulloja. Millä nyt vain pystyi suihkuttamaan mahdollisimman paljon kuravettä mahdollisimman suurella paineella. Ja sitten olivat tietysti vesipallot. Ojasta pumpattiin vettä sekä pieniin vesi-ilmapalloihin, että tavallisiin ilmapalloihin. Tavalliset ilmapallot pullistuivat suuriksi ja painaviksi. Meille oli hiukan epäselvää mitä niillä tekisimme, kun ei niitä oikein jaksanut heittääkään, mutta olivatpahan pelotteena. Taistelutoverini Mauno oli tullut ystäväkseni, koska äitini oli katsonut hänet ja hänen perheensä ystävyyteen soveltuvaksi. Oli siis kiikuttanut minut Maunon luo leikkimään ja tutustumaan. Hyvin olimme ystävästyneetkin. Sitä äitini ei tosin tiennyt, että Maunon isovel i oli täysi sekopää ja jahtasi meitä milloin mikäkin ase kourassa, nauloja ampuva puhallusputki taisi olla herttaisimmasta päästä. Ehkä se ei sitten ollut äidilleni ongelma. Pikkuserkkuni Urhon kanssa taas olimme ystäviä äidistäni huolimatta. Hänellä oli jotakin hampaankolossa Urhon äidin, oman serkkunsa suhteen, ja se heijastui sitten nuorempaankin sukupolveen kuin kansalaissota ainakin. En ymmärtänyt miksi, enkä olisi voinut vähempää välittää asiasta. Urho vietti paljon aikaa mummunsa luona, ja mummola sattui onneksemme sijaitsemaan naapurissani. Martti oli vasta edellisenä talvena muuttanut kaupungista maalle, ja opetteli vielä tavoille. Meitä yhdisti silti jo yhteinen sotakokemus. Läheisellä pellolla oli nimittäin autotien varressa pieni saareke metsää, ja olimme eräänä talvi-iltana kaivautuneet sinne asemiin. Koska asuimme missä asuimme, ensimmäisen auton saapuminen kesti pitkään. Meillä oli hyvää aikaa puristella lumipallomme kivikoviksi, ja kun jommankumman pallo sitten osui vihdo in paikalle saapuneeseen autoon, se mäiskähti oikein kunnolla. Kuski löi välittömästi jarrut pohjaan ja kiepautti vanhan Datsuninsa kunnon sivuluisun kautta pysähdyksiin. Keski-ikäinen ukko törmäsi ulos autosta perkelettä huutaen. En oikein tiedä kumman hermot pettivät. Ehkä se olin minä,

kun en päässyt ollenkaan liikkeelle. Martti pääsi oikein hyvin, ja lähti juoksemaan ukkoa karkuun pitkin peltoa. Ukko kahautti pusikon läpi, aivan piilopaikkani vierestä, huutaen ja kiroten entistä lujempaa. Martti porasi ja juoksi henkensä edestä, ukko, nyt jo itseään toistaen ja hengästyneenä, kahlasivat syvässä hangessa ja räähkyi uhkauksiaan perään. Ei kuitenkaan jaksanut edes sataa metriä, vaan luovutti ja rahjusti ääneti takaisin kohti autoaan, ohittaen jälleen poteroni korkeintaan kahden metrin päästä. Makasin kolossani niin pienenä kuin vain ikinä kykenin, silmät ummessa ja sydän vauhkona hakaten. Ukko oli kuitenkin liian hengästynyt huomatakseen minua. Datsun kiihdytti vihaiseen vauhtiin uusi lommo kyljessään. Selvisimme. Jos emme nyt sankareina, niin kuitenkin. Mutta nyt oli kesä ja lumet sulaneina ojassa, josta ne oli sammakonkudun ja ties minkä kaiken paskan kanssa pumpattu vesi-ilmapalloihimme. Oikeassa kädessäni oli täysi fairy-pullo ja vasemmassa kaksi vesi-ilmapalloa, ja valmistauduin juuri laskemaan kolmeen käynnistääkseni taistelun, kun huomasin Maunon katselevan pois päin sotatoimista, tietä kohti. Tietä pitkin laahusti vanhus nimeltä Olavi. Oli laahustanut jo pitkään, koska asui useamman kilometrin päässä. Jostakin meille siihen aikaan käsittämättömästä syystä Olavi tuntui taantuneen sylivauvan tasolle. Laahusti menemään, ei osannut puhua, eikä tuntunut ymmärtävän mistään mitään. Luulen, että Olavia vaivasi Alzheimer, tai jokin vastaava aivoja rappeuttava sairaus. Me pidimme Olavia omituisena friikkinä, emmekä älynneet, välittäneet tai halunnut älytä tai välittää mistä hänen tilansa johtui. Katsoimme toisiamme ojan ylitse, ja nyökkäsimme yhteisymmärryksen merkiksi. Juoksimme, niin hiljaa kuin osasimme, tietä reunustavien puiden suojassa Olavin edelle. Olavi laahusti eteenpäin tajuamatta mistään mitään, kun hyppäsimme räähkyen puiden suojasta ojan pohjalle. Urholla oli meistä eniten voimaa, ja hän ehti myös heittää ensimmäisenä. Pallo osui Olavia suoraan korvalle, ja heilautti vanhuksen päätä ennen kuin puhkesi ja roiski kuravetensä Olavin päälle. Olavi pysähtyi ja kääntyi katsomaan meitä. Lisää palloja lensi päin Olavia, joka ei osannut mitenkään suojata itseään. Heitin itse viimeisen pallon, ja kun se mäiskähti Olavia munille, hän örähti jotakin käsittämätöntä. Kaikki pallot oli nyt heitetty, muutaman raivoisan sekunnin aikana. Olavi seisoikin hölmistyneenä näköisenä tiellä, likomärkänä ja kuravettä valuen. Tietä pitkin lähestyi polkupyörä, ja henkensä edestä polkimia sotkeva vanha nainen huusi herranjumalaa. Olavin vaimo, karannutta miestänsä etsimässä, tajusin, ja säntäsin karkuun. Muut seurasivat perässäni, ja juoksimme huutavaa mummoa karkuun savusaunan taakse. Kusessa ollaan, kuiskasi Sauli kyyneliään pidätellen. Ja niinhän me olimme. Paitsi Mauno, tajusin. Hän oli liennut paikalta osallistumatta attentaattiin, ja asui sitä paitsi kaukana tapahtumapaikalta, toisin kuin me muut. Me muut olimme mennyttä. Tuntia myöhemmin, anottuani talomme pihalla tekoani Olavin vaimolta vuolain sanankääntein anteeksi, isäni löi minua kirjalla päähän. En usko että tartuttaakseen siitä kallooni sivistystä ja käytöstapoja, vaan koska se oli ensimmäinen esine mikä käteensä osui. Äitini tirautti kunnon porut. Olavi ei enää karkaillut, ei ainakaan meille asti.